

Núm. 22

Març - Abril 1986

Edita: Jazz Club Granollers
Periodicitat mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

1986·1987 IV Centenari de la Porxada 1986

Dizzy Gillespie
a Terrassa

ESPAULELLA

Jazz per a les escoles de Granollers

L'Associació Cultural organitza amb el patrocini de l'Ajuntament un programa d'activitats adreçades als escolars de Granollers i les Franqueses; aquest programa consta de projeccions de cinema, representacions teatrals i audicions musicals, que es distribueixen durant el curs escolar, i hi participen gairebé la totalitat d'escoles de Granollers. La idea bàsica d'aquest programa d'activitats és apropar l'escolar a unes manifestacions culturals a les quals difícilment té accés (a excepció del cine). Fins ara les sessions dedicades a la música pretenien iniciar al nen, en el plaer i, a ser possible, comprensió de la música anomenada seriosa/clàssica, per la qual cosa s'escollien repertoris amb temes alegres i descriptius; d'aquesta manera Mozart, Beethoven, Copuperin, música medieval, etc... eren escoltats, potser per primera vegada, pels nens.

Durant aquest curs (1985-86) una de les audicions musicals ha estat dedicada al jazz, així s'ha donat una major amplitud i intensitat de coneixement del fet musical. El jazz és una gran música i d'una cabdal importància històrica i social que no cal demostrar ni explicar. A més, el jazz és una música que "entra" i, per tant, unes audicions per a escolars no podien defraudar de cap manera; tant en l'aspecte pedagògic, d'entreteniment com de gaudi.

A la sessió, que tenia per títol "El jazz: història i evolució", assistiren, aproximadament, 6.000

nens dels cicles Mitjà i Superior d'E.G.B. i tingueren lloc al Cercle Cultural de la Caixa durant la primera setmana de març i tercera d'abril. El grup estava format per:

Joan Collell: Contrabaix i baix elèctric

Agusti Charles: Piano i sintetitzador

Pep Poblet: Clarinet i saxos

Joan Ramón Berruezo: Guitarra acústica i elèctrica

L'estructura de la sessió fou la següent: s'interpretà una peça de cada un dels diversos estils de jazz (des de Dixie fins a jazz-rock, passant pel swing i el be-bop) i s'explicaren les seves característiques i peculiaritats, així com, a la mesura de les possibilitats, el perquè de l'evolució i el pas d'un estil a l'arbre. Per acabar, el popular tema "El gegant del pi" s'interpretà d'acord amb els diversos estils que s'havien descrit, amb la finalitat d'il·lustrar convenientment cada estil.

La reposta dels nens va ser especialment positiva, ja que s'interessaren per la música i en gaudiren, essent un descobriment per a la immensa majoria. No obstant això, perquè es faci una veritable labor de divulgació i, el que és més important, de foment de l'afecció, no pot quedar-se com una audició aïllada; cal que l'experiència es repeteixi cada curs, però que el coneixement de jazz sigui més gran i que l'afecció creixi. Granollers, amb la seva gran tradició s'ho mereix.

Rafa González

**Cinema
Teatre i
Música**
per a les escoles

**Organitzat per l'Associació Cultural
i Patrocinat per l'Ajuntament
de Granollers**

Ara Jazz-4

Bon blues de la mà de Jimmy Johnson Blues Band

El passat dia 10 d'abril, a l'auditori del Cercle Cultural de la Caixa, i dins del cicle ARA JAZZ-4, vàrem tenir ocasió de presenciar un concert de BLUES a càrrec d'un dels més remembrats bluesmen del moment, JIMMY JOHNSON amb la seva banda i la inclusió com a músic convidat de JOHN WATKINS.

JIMMY JOHNSON està considerat com un dels guitarristes més sobresortits de la generació intermitja dels músics de Xicago i juntament amb la seva banda una de les formacions més sòlides i depurades de l'estil Xicago, per totes aquestes dades, l'expectació reinant entre els aficionats era gran, prova està que el magnífic auditori de la Caixa, es va omplir gairebé tot. I aquesta expectació es va veure satisfeta ja que Jimmy Johnson i la seva banda ens va oferir un concert d'autèntic i bon blues, com feia temps que no sentíem a Granollers.

La tècnica depurada i contundent de Jimmy Johnson, sempre ben secundat per John Watkins, (molt més jove que Jimmy Johnson en conseqüència un estil més lliure, en moltes ocasions, sobretot si solistejava, totalment Funky) i la flui-

dès de notes que arrancaven de les guitarres juntament amb l'acompanyament vocal aconseguiren en tot moment forts aplaudiments del públic, que su passava d'allò més bé. No ens podem oblidar del trio rítmic, format per Saint James Bryant, al piano, Larry Exum, al baix i Fred Grady, a la bateria.

Saint James Bryant, un nom important dins del panorama internacional del Blues, va aconseguir una actuació rica de matisos, els seus solos foren molt aplaudits, i acompanyant era únic. I això que el so, jugava en contra seu. Els demés van complir a la perfecció la feina encomenada.

Resumint, Jimmy Johnson donà un concert que durà prop de dues hores, on va fer un repàs al blues tradicional de Xicago, quelcom tema jazzístic, com un TAKE FIVE, sensacional, i també s'ha endinsà en el camp del Rhim and Blues i el Funky, tant de moda avui dia. Fou aplaudit en tot moment el seu recital que fou de plena satisfacció dels aficionats que hi assistírem i deixant-nos amb ganes de sentir més BLUES.

Lluís Sitjes i Planas

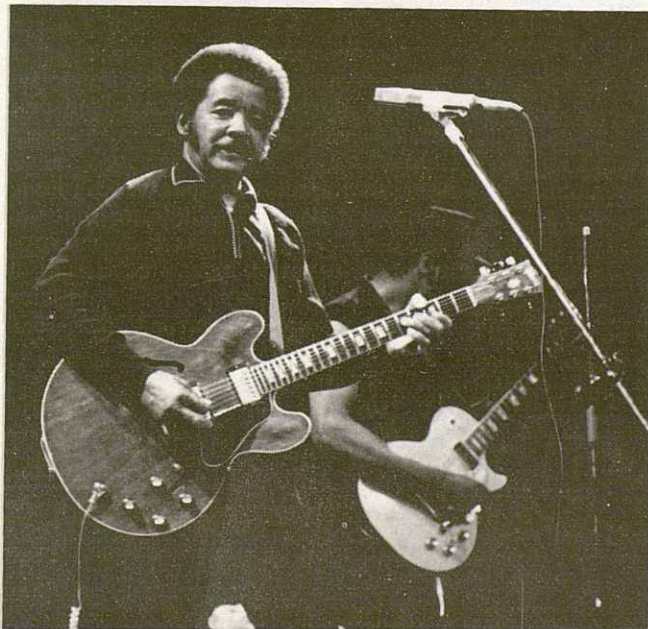

Foto: ESPAULELLA

Sitjes

la **PUBLICITAT**

ben entesa...

AVDA. SANT ESTEVE, 3 - B - T. 870 65 33 - GRANOLLERS

**GRÀFIQUES
GARRELL 2**

*més de 100 anys
que fem impressos*

Josep Umbert, 24 - Tel. 870 06 51
Indústria, 39 - Tel. 870 12 89 Granollers

ARA JAZZ-4 a la Caixa

Al Cicle ARA JAZZ-4, que organitza com sabem el Cercle Cultural de la Caixa de Pensions de Granollers, hi va actuar el propassat dia 6 de març a les 10 de la vetlla, el músic conegut entre nosaltres, el trombonista Gene "Mighty Flea" Connors acompanyat de la seva banda, formada per Calvin Owens (trompeta), Billy Brooks (trompeta), Sthephan Abel (saxo tenor), John Thomas (guitarra), Bert Matschat (teclat), Bert Thomson (contrabaix) i Tommy Harris (bateria).

Nit espectacular i divertida la que es van oferir el trombonista Gene Connors i la seva banda. Cal destacar l'actuació del magnífic guitarrista John Thomas.

Foto: ESPAULELLA

5è Festival de Jazz a Terrassa

El propassat 23 de març es va cloure el Festival de Jazz de Terrassa 1986. Aquest, va ser un festival important tant per la qualitat dels grups i solistes que hi actuaven, com per l'organització d'actes paral·lels, com concerts a l'aire lliure, exposicions, conferències, etc.

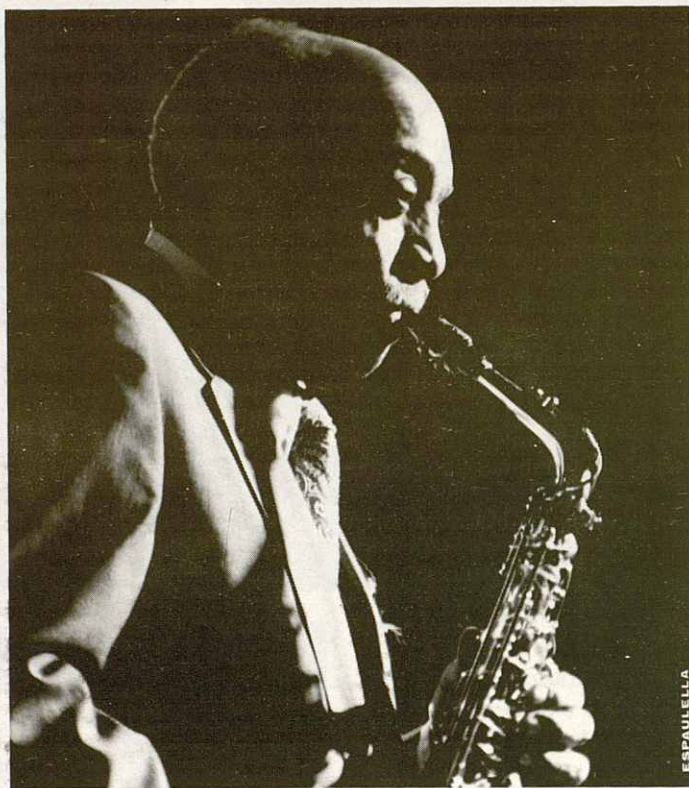
Destaquem com a grups importants que hi van actuar, en Roy Haynes Quartet, Jon Hendricks Company, Toots Thielemans and Eddie Harris Trio, Mississippi Blues Festival, Horace Parlan Quintet, Catherine/Pedersen, i com a estelars van ser en Benny Carter All Stars, Dizzy Gillespie All Stars, Memphis Slim.

Ara només falta esperar l'any que vé, amb quines sorpreses ens espera aquest prestigiós Festival de Terrassa, que cada vegada va a més.

ESPAULELLA

Benny Carter, un concierto memorable

He visto muchos conciertos de jazz en mi vida, algunos malos, algunos mediocres, algunos buenos y unos pocos muy buenos. Entre estos últimos debo añadir el concierto que Benny Carter y su grupo dieron en Terrassa hace pocos días.

Jordi Suñol tuvo la feliz idea de agrupar en tono al "King", a algunos de los mejores músicos en activo, lease: Harry "Sweets" Edison a la trompeta, Hank Jones al piano, Jimmy Woode al bajo y Alvin Queen a la batería.

A sus setenta y ocho años, Benny Carter sigue siendo un gigante del jazz. Su invención melódica, su fraseo, su "timing", su compenetración con los demás músicos me dejaron literalmente boquiabierto. "Sweets" es un gran trompeta pero en compañía de Benny estuvo mejor que nunca. Lo había escuchado en París en el "Meridien" hacía pocos días y había tocado muy bien pero la presencia de Carter le galvanizó y su actuación rayó a grandísima altura.

¿Qué decir de Hank Jones? Siempre supimos que es un gran pianista, que puede tocar muy bien en cualquier compañía y con músicos de estilos muy

distintos pero su acompañamiento a Benny y "Sweets" y sus intervenciones como solista durante esta velada me hacen pensar que pocos pianistas de hoy pueden codearse con él.

Jimmy Woode y Alvin Queen no podían desmerecer de sus compañeros. Confrontados con estos personajes dieron lo mejor de sí mismos, es decir que su acompañamiento fué perfecto en todo momento.

En el mismo día del concierto entre unos cuantos amigos ofrecimos una comida a los músicos. El encuentro fué muy agradable y se dijeron muchas cosas "off the record" que demostraron una vez más la penetración, la inteligencia de Benny Carter, el sentido del humor de "Sweets", la lucidez musical de Hank Jones y de Alvin Queen.

En fin, un recuerdo que perdurará para mí durante largos años. La lástima es que solamente unos setecientos espectadores asistieron a este concierto. Los que no estuvieron no saben lo que se han perdido. Peor para ellos!

Alfredo Papo

Gillespie a Terrassa

Formant part del programa del 5è Festival Internacional de Jazz de Terrassa, el dia 13 de març, al Cinema LA RAMBLA, el grup de "DIZZY GILLESPIE ALL STARS" donaren un concert, al que assistírem.

Com era d'esperar, aquest "ALL STARS", tingué l'inconvenient de la falta de rodatge. Tots i cadascun d'ells els podem considerar estrelles, però faltava que haguessin donat, com a mínim, una dotzena de concerts abans del que avui comentem.

Fins hi tot, en un moment del concert, el vibrafonista Bobby Hutcherson, estava literalment a dalt de la figuera i quant es va donar compte de que li tocava a ell la part de solista, ja havia fet tard...

Un concert presidit pel Dizzy, sempre té el suspense del que passarà... Si en Dizzy té el dia, és toc segur. Si per contra, les ganes són de fer el pallaso, també és toc segur. Però en altre sentit. És tota una lliçó de com s'han de fer les coses, per tergiversar l'objecte per al que s'ha pagat l'entrada. El Dizzy, a més de fer de Músic, sap fer el pallaso, també.

No obstant, el dia que ens ocupa, el Gillespie va fer, crec jo, tot el que podia. Qui sap si hauria pogut fer quelcom més, potser. És possible. Però ni

va fer el pallaso, ni tampoc es va quedar al marge, eludint el compromís davant del públic assistent.

El programa interpretat, naturalment, en una gran proporció, sigué Gillespinia. Molt poques incursions als temes clàssics. A remarcar, un "CARAVAN" i el duet amb el Tete Montoliu "CON ALMA".

De grup, destaco Phil Woods que al saxo alt va ser qui va suportar el pes principal de la vetilada. Al meu entendre.

Clifford Jordan, al saxo tenor, també va dir coses. Però la seva escassa potència sonora i una mica la inseguretat fruit de la falta de més temps de tocar junts, qui sap si varen ser la causa de que ens deixés amb les ganes...

Bobby Hutcherson té swing. És un bon vibrafonista. Però està a anys llum d'en Lionel Hampton i fins hi tot d'en Milt Jackson.

Buster Bailey al baix i Billy Higgins a la bateria, donaren un bon suport rítmic al grup.

El Tete Montoliu, com sempre. Va obtenir forts apaludiments del respectable.

Resumint, un concert de Dizzy i els All Stars, que en una escala de l'1 al 10, li donaria un 7'5.

Pere Crusellas i Solsona

FOTO: ESPAU LLELLA

Notícies de Dinamarca

La NEW JUNGLE ORCHESTRA, de 14 músics, i dirigida pel guitarrista danès Pierre Dorge participarà en el Festival de Jazz de Xicago, USA, el 30 d'agost d'enguany. En aquest Festival hi afluïxen unes 50.000 persones.

La revista de jazz americana DOWN BEAT ha atorgat a l'últim disco realitzat recentment per aquesta orquestra, "Even the monn is dancing", una qualificació de cinc estrelles, és la màxima que s'atorga. La música que figura en aquest disco és una combinació de sons ellingtonians, música de Gambia i africana. El rotatiu THE PHILADELPHIA TRIBUNE considera la NEW JUNGLE com la millor orquestra de música "afro-euro-americana".

Aquesta orquestra també ha actuat recentment a la televisió alemanya en el Festival de Jazz d'Hamburg.

Un dels components de l'orquestra és una dona. Es tracta de la famosa percussionista Marilyn Mazur, que també ha format part algunes vegades del grup d'en Miles Davis.

El famós coreògraf americà Alvin Ailey ha estat preparant a Copenhague un ballet sobre la composició THE RIVER del gran Duke Ellington. El grup que l'interpretarà és el del Royal Danish Ballet. THE RIVER es una de les últimes obres de Duke i pot ser descrita com: "La relació entre l'home, la natura i l'aigua, essent el riu el símbol de la vida i la seva influència sobre l'ànima humana".

THE RIVER va ésser representat ara fa un any per no menys de quatre diferents grups de ballet americans.

Alvin Ailey va viatjar amb el Duke i la seva orquestra quan l'Ellington escribia la música per THE RIVER. Corria l'any 1970.

Durant la primera setmana del mes d'abril he pogut llegir en els periòdics locals que la televisió espanyola és a Copenhague per realitzar filmacions i reportages sobre l'escena del jazz internacional danès per uns programes que seran oferts per TVE.

Aquest any la BEN WEBSTER FOND MEDAL ha estat atorgada al pianista Ole Koch Hansen. El gran saxo tenor Ben Webster, una de les peces més importants de l'Orquestra Ellington dels anys '40, vivia i actuava a Copenhague durant els últims anys de la seva vida.

El Festival de Jazz de Copenhague d'enguany estarà dominat altre vegada pel JAZZ-HOUSE MONTMARTRE. Durant els dies 4 al 13. El programa pel Juliol hi ha: Varla Bley's Orchestra, Betty Carter's Trio. The Neville Brothers, Egberto Gismonty's Trio amb — entre altres percussionistes — Nabas Vasconcelos, 1 antic saxofonista del Grup Irakere, Paquito D'Rivieras's Quintet, The Wayne Shorter Quintet, El Modern South Swedish big band, Tolvan Big-Band, amb el saxofonista Dave Liebman com invitats —entre altres— George Adams i Lon Soloff.

El diumenge 6 de juliol Umtmartre espera presentar a l'artista del tango, Astor Piazzola.

A més, Jazz-House Montmartre prepararà un concert a l'aire lliure amb "The Pierre Doerge's New Jungle Orchestra", Minton Nascimento Group.

A més de tots aquests hrups foranis hi haurà una unió de hrips locals danesos tocan per tota la ciutat de Copenhague.

Del nostre corresponal a Copenhague
Bob Andersen

El senyor

DESMOND HARTREY
Churchill House
44B Chelmsford Road
South Woodford
LONDON EL8

**demana corresponals a Espanya per
fer intercanvis de cassettes de Jazz.
Prega que li escriguin en anglès.**

Los currantes del jazz

Hace cuarenta años tuve la ocasión de acompañar a una figura legendaria del jazz: Bill Coleman. Era un hombre alto, robusto, con un gran sentido del humor. Con él comenzó la etapa más importante en mi vida profesional dentro del jazz. Me refiero al "aprendizaje" propiamente dicho, Ya sabemos que esta música la debe tener uno muy dentro —como dirían los que practican el flamenco— y que es condición *sine qua non* el dominio del instrumento para tocar jazz; pero el elemento que cataliza todas estas aptitudes necesarias para que el músico de jazz lo sea en todos los sentidos, es tener la oportunidad de tocar junto a las "fuentes" del mismo. Me refiero al hecho de tocar con figuras consagradas. Ahí es donde se adquiere la verdadera, la auténtica formación jazzística.

De entre las figuras con las que he tenido ocasión de tocar, quizás destacaría nombres como Harry Edison, Buddy Tate, Eddie Davis, Joe Newman, Al Grey, Guy Lafitte, etc. Y dentro de una sección rítmica he colaborado con Alvin Queen a la batería y James Woode al contrabajo. Con esta gente tienes un doble responsabilidad: por un lado hay que agradar al público —al fin de cuentas es el que paga— y por otro lado al solista de turno, con el que irremediamente estás colaborando.

Este trabajo no tiene nada que ver con la natural tendencia a disfrutar que tenemos los que en un momento dado nos hemos atrevido a formar un

grupo de jazz. Se trata de algo más sutil. El quid de la cuestión está en el acompañamiento: el trío de ritmo debe formar un bloque compacto, homogéneo para que el solista pueda desarrollar su trabajo en óptimas condiciones, sin tener que estar atento a los posibles problemas de forma o fondo que pueda evidenciar el bajista, el pianista o el batería.

Cada solista tiene su personalidad, su manera de hacer jazz; Y nosotros, los de "detrás", debemos apoyarle en su labor. De tal manera que aunque mis ideas estético-musicales no tengan nada que ver con lo que estoy interpretando, debo dar la sensación de que es lo más maravilloso que he tocado en mi vida... Y lo más importante de todo es el respeto que merecen los diferentes estilos de jazz que uno se ve impedido a tocar cuando acompaña al solista de turno. No es posible acompañar un tema clásico con estilo moderno o viceversa. Luego, cuando llega mi turno de solista, desarrollaré el tema bajo mi concepto musical, pero manteniendo una disciplina estética lo más cercana posible al contexto general que imprime el "líder" del grupo.

Hace ya muchos años que colaboro con Peer Wyboris, batería, y Horacio Fumero, bajista, acompañado a muchos personajes del jazz. Puedo asegurar que siempre procuramos hacerlo siguiendo las directrices que acabo de describir. Y creo que así debe hacerlo cualquiera que quiera considerar se un buen "currante del jazz"

Lucky Guri

(Cuarta Jazz, Abril 1986)

Dels decibelis

Des de que l'evolució de la tècnica o la tecnologia de la reproducció dels sons, amb la perfecció cada vegada més acurada de la mateixa ha anat progressant, paral·lelament s'ha anat produint un fet que sembla que tot es redueixi a la següent fórmula: A més perfecció, més intensitat o potència.

Crec, —és una opinió totalment subjectiva— que la cosa s'ha desorbitat.

Hi ha necessitat que al voluntariós, pacífic, entusiasta i assidu assistent a un Concert de Jazz, s'el tingui d'agredir amb el doll, amb la potència de DECIBELIS que actualment s'estila?

Sincerament, crec que s'ha deformat el motiu causa.

Moltes vegades m'he preguntat si hi ha necessitat de procedir d'aquesta forma. Entenc, comprenc que en un local de grans proporcions, o en con-

cert a l'aire lliure, es faci ús de la potència que brinden els equips actuals.

Però, en un local tancat, penso que tant els tècnics de so, com els mateixos músics, que habitualment ho demanen, per no dir que ho exigeixen, penso deia, es passen.

I ve a tomb el que escrigui aquestes ratlles, perquè m'he trobat amb diversos amics, assistents als Concerts de Jazz, que m'han fet el comentari: "Noi, no vaig aguantar el concert del dia XX perquè fins i tot, em retrunyia l'estómac."

La meua resposta fou: "Doncs mira, pel que em dius, jo vaig marxar abans que tu..."

M'agradaria sapiguer, amb quants DECIBELIS ens **ataquen** els músics i els organitzadors dels concerts als que assistim!

Senyors, siquem moderats i tinguem pietat dels nostres oïdes.

Pere Crusellas i Solsona

La guitarra en el jazz

Capítol IV i últim

Dèiem en el capítol precedent que la segona guerra mundial havia de donar a la guitarra i als instruments de corda, en general, un impuls insòlit. L'aplicació de l'electrònica donaria unes possibilitats mai assolides.

La guitarra ja no seria mai més l'instrument humil que necessitaria una gran amplificació microfònica, o es limitaria a fer conjunt amb la massa rítmica, des d'aleshores un nou món s'obriria davant d'ella. Els nous valors estaven a la porta. Amb l'aportació tècnica d'homes com Django Reinhart i les variacions constants dels puntals dels guitarristes de blues, tot esdevenia nou, resplendent.

Si amb la guitarra diem-ne normal, Django Reinhart havia donat un salt absolut, fou Charlie Christian un dels més importants innovadors, que havia de morir pocs anys després del seu succés mundial. Ell fou un dels guitarristes que seguint la pauta apresada dels grans mestres precedents ens digué que la guitarra electrònica podia arribar molt lluny. I seguidament una autèntica "plaga" de grans guitarristes es succeïxen sens atur: Oscar Moore, Barney Kessel, i una llista inesgotable que arriba fins els nostres dies. Però no solament foren nous valors els que adaptaren la guitarra electrònica, sinò que amb pocs anys gairebé tots els músics reconeguts professionalment canviaren de sistema tècnic, com per exemple els guitarristes de blues molts dels quals s'enfilaren molt més amunt dins unes possibilitats fins aleshores mai assolides. Aquest és el cas de Teddy Bunn, que havia d'enregistrar una sèrie de temes de blues amb el trompetista "Hot" Lips Page, avui unes de les més aconseguides interpretacions de

"Blues" de carrer que existeixen en tota la història del jazz.

Però si per alguns intèrprets havia d'ésser una possibilitat ascendent incalculable, per altres havia d'ésser una gran equivocació, com fou el cas de Django Reinhart. Amb l'entusiasme i la novetat del que rep una nova joguina, Django Reinhart es passà sense pensar-s'ho gaire a la guitarra electrònica, i, malhauradament ni tan sols una de les gravacions de Django amb aquesta nova modificació, arribà a la sola de la sabata de qualsevol de les enregistrades amb guitarra acústica.

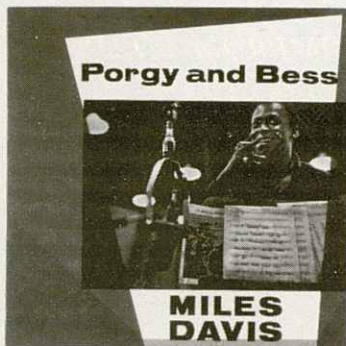
Diguem per acabar, que com ja és ben sabut, l'espècie humana no té mai límit, i mai ha sabut mantenir-se al lloc idoni, mai ha trobat el lloc d'equilibri adient. Per això avui les guitarres són ja com una espècie de malson que cau sobre nostre i penetra a les nostres oïdes martiritzant-les, i atrofien les nostres delicades membranes. Ja és quasi impossible d'escoltar conjunts de blues amb les guitarres esfereïdores de so desmesurat, copiat dels "conjunts" de guitarres, pianos amb teclats i més teclats on la teatrelitat domina a la creació no donant res més que soroll a les nostres orelles. Caldrà tornar a les possibilitats dels grans mestres de la guitarra ja esmentats, per gaudir-ne com cal, o bé deixar d'assistir al que no és més que una pantomima teatral del mal gust interpretatiu i artístic, doncs com deia Napoleó que la música era el menys molest de tots els sorolls, nosaltres podríem dir que el soroll es el més molest de totes les músiques.

Jordi Vall Escriu

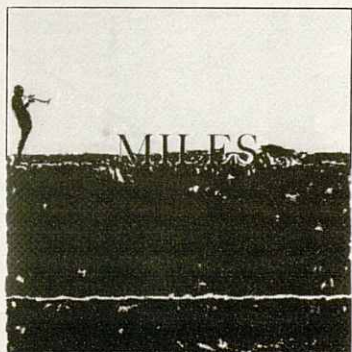
Discografia

La casa discogràfica Columbia Broadcasting ens ha deparat la grata sorpresa amb la re-edició de tres veritables joies discogràfiques, de MILES DAVIS, imprescindibles per qualsevol aficionat. Sobretot destaquem el títol "KIND OF BLUE" considerat per a molts la gran obra mestre de Miles Davis.

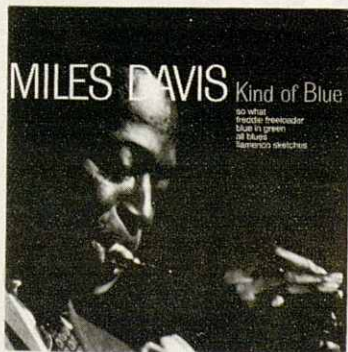
La seva adquisició es gairebé necessària, a més tinguem en compte el preu, unes 700 pessetes.

Miles Davis - "Porgy and Bess"

Miles Davis - "Sketches of Spain"

Miles Davis - "Kind of Blue"

Noticiari

LLIURAMENT DEL CONVENI CULTURAL, AMB L'AJUNTAMENT DE GRANOLLERS

El passat dia 6 de maig, tingué lloc al saló d'actes de l'Ajuntament de Granollers, i presidit, per el Batlle Rafael Ballús, el lliurament de convenis entre la conselleria de cultura i diferents entitats culturals de Granollers, on si contara el Jazz Club Granollers.

El nostre secretari Lluís Sitjes i Planas hi assistí en absència per viatge del president Manel Estrada. Hi va rebre de mans del Sr. Josep Sanpera, el conveni econòmic que lliga la nostra societat en el compromís formal de desenvolupar durant el present any una serie d'activitats dins l'àrea del Jazz, concerts, exposicions... sota el patrocini de l'Ajuntament de Granollers.

CADA DIMECRES DE 9 a 10 VESPRE
A RÀDIO G - 102,3 FM

" JAZZ CLUB "

UN PROGRAMA REALITZAT
PER LLUÍS SITJES

Publicació
Mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

Hi col·laboren:

Pere Crusellas i Solsona, Esteve Colomer i Brossa "JOINT", Amador Garrell i Soto, Lluís Sitjes i Planas, Jaume Sararols, Alfredo Papo, Josep Vadell i Milà, Jordi Vall i Escriu, Santiago Guix i Quincoces, Nestor R. Ortiz Oderigo, Bob Andersen, Francesc Sala i Pascual i Manuel Pagés i Mogas, Jaume Segarra i Farres

Fotografia: Pere Espauella i Bufia

Imprimeixen: Gràfiques Garrell

Publicitat: Sitjes

Dipòsit legal: B-2472-1984

Domicili social: Ricoma, 72 - Tel. 870 06 99

NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S
NOVA'S

*¡PEQUEÑOS Y GRANDES
REGALOS QUE
SOLUCIONAN SU
COMPROMISO DE
FIESTAS!*

ANSELM CLAVÉ, 7 — GRANOLLERS